

Arrestnummer C 1395 / 2019
Repertoriumnummer 2019 / 974
Datum van uitspraak 5 april 2019
Notitienummer griffie 2018/NT/394 - - -
Notitienummer parket-generaal

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001370526-0001-0021-01-01-1

Not.nr. GE.66.97.000116/14

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. **COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN van de stad**
met kantoren te
- eiser tot herstel -

tegen

1. nr. *489* (RRN)
geboren te op
zaakvoerder,
wonende te
- beklaagde -

2. nr. *490* (RRN)
geboren te op
wonende te
- beklaagde -

3. nr. *491*
met maatschappelijke zetel,
ingeschreven met KBO-nummer
- beklaagde -

verdacht van:

de eerste, de tweede en de derde

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

PAGE 01-00001370526-0002-0021-01-01-4

op het perceel gelegen te kadastraal gekend als afdeling
eigendom van geboren te op
van geboren te op beiden
wonende te en van ondernemingsnummer
met maatschappelijke zetel te

bouwwerken te hebben verricht zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO)

b): het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat

meer bepaald

in strijd met de vergunning afgeleverd op 10.09.2009 afgeleverd door het College van Burgemeester en Schepenen van de stad

1. de voortuinstrook voor 90% te hebben verhard met kiezelsteen en betonklinkers, terwijl slechts een vergunning was verleend voor circa 30%
2. de gemeenschappelijke zone/tuin achter het appartementsgebouw te hebben aangelegd met betonstraatstenen en kiezelgrind, terwijl volgens de vergunde plannen de oprit naar de parkeerplaatsen minimaal zou zijn en de verharding zou uitgevoerd worden in grasdallen
3. het vergunde extensief groendak te hebben aangelegd met terrastegels, waardoor een terras ontstaan is van 5 m breed i.p.v. 2 m breed
4. het vergunde groendak op de garages niet te hebben uitgevoerd

te in de periode van 01.09.2010 tot 28.02.2011.

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° VCRO.

* * * *

1.

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30d, besliste bij vonnis van 6 februari 2018 op tegenspraak als volgt:

"STRAFRECHTELIJK

Vult de dagvaarding aan als volgt:

"(...)

de eerste, de tweede en de derde

(...)

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep, namelijk als aannemer (artikel 6.1.1., al. 2 VCRO)."

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen 1, 2, 3 en 4 (allen zoals aangevuld) samen tot een **geldboete van 2.500 euro**, vermeerderd met 45 opdecimen tot 13.750 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Veroordeelt tot betaling van een **bijdrage** aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt hem tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt hem tot betaling van een **vaste vergoeding** voor beheerskosten van 51,20 euro.

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen 1, 2 3 en 4 (allen zoals aangevuld) samen tot een **geldboete van 2.500 euro**, vermeerderd met 45 opdecimen tot 13.750 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Veroordeelt tot betaling van een **bijdrage** aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt haar tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt haar tot betaling van een **vaste vergoeding** voor beheerskosten van 51,20 euro.

Veroordeelt voor de hierboven bewezen verklaarde telastleggingen 1, 2, 3 en 4 (allen zoals aangevuld) samen tot een **geldboete van 3.000 euro**, vermeerderd met 45 opdecimen tot 16.500 euro.

Veroordeelt tot betaling van een **bijdrage** aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt haar tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt haar tot betaling van een **vaste vergoeding** voor beheerskosten van 51,20 euro.

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

Beveelt op vordering van het college van burgemeester en schepenen en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur **het herstel** op het perceel gelegen te kadastraal gekend als als volgt:

De verharding van kiezelstenen en betonklinkers in de voortuinstrook moet worden verwijderd voor zover zij de 30 % van deze zone toegelaten verharding overschrijdt en moet worden heraangelegd als groene voortuin met beplanting.

De verharding in de gemeenschappelijke groenzone/tuin moet worden verwijderd en worden heraangelegd met grasdallen en moet tot het hoogst noodzakelijke worden beperkt; de tuinzone moet worden heraangelegd door beplanting.

Op het dak van de eerste verdieping moeten de terrastegels worden verwijderd opdat het terras wordt beperkt tot een breedte van 2 meter en moet het overig deel aangelegd worden als extensief groendak.

En dit onder verbeurte van een **dwangsom** van 150 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel lastens en ten voordele van het college van burgemeester en schepenen van en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur.

Bepaalt de termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel op **6 maanden** vanaf heden.

*Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, **ambtshalve in de uitvoering** ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 VCRO, op kosten van de veroordeelden.*

Verklaart het vonnis wat betreft de herstellvordering uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande iedere voorziening.

KOSTEN

Veroordeelt en
*hoofdelijk tot de **gerechtskosten** voor het openbaar ministerie, begroot op 306,72 euro.*

BURGERRECHTELIJK

Houdt ambtshalve de burgerrechtelijke belangen aan."

1.2 Tegen dit vonnis van 6 februari 2018 werd hoger beroep ingesteld op:

- 6 maart 2018 door de lasthebber *ad hoc* van de beklaagde
- 6 maart 2018 door de beklaagden en ;
- 8 maart 2018 door het openbaar ministerie tegen de beklaagden en

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op:

- 6 maart 2018 door de lasthebber *ad hoc* van de beklaagde ;
- 6 maart 2018 door de raadsman van de beklaagden en
- 8 maart 2018 door het openbaar ministerie (drie verzoekschriften).

1.3 Op de rechtszitting van 5 oktober 2018 (inleidingszitting) van dit hof, zelfde kamer, werden op verzoek van de beklaagden en na de partijen te hebben gehoord, bij toepassing van de artikelen 152,§1 en 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag bepaald op de rechtszitting van vrijdag 1 maart 2019.

De conclusietermijnen blijken te zijn nageleefd.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 1 maart 2019 in het Nederlands:

- de beklaagden _____ en _____ in hun middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Tom Huygens, advocaat met kantoor te Sint-Niklaas,
- de beklaagde _____ in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Sammy Bouzoumita, advocaat met kantoor te Gent, in zijn hoedanigheid van lasthebber *ad hoc*,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Frederic Vroman, substituut-procureur-generaal.

De eiser tot herstel werd niet vertegenwoordigd.

2.

2.1 Tegen het vonnis van 6 februari 2018 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, werd door de lasthebber *ad hoc* van de beklaagde _____ en door de (raadsman van de) beklaagden _____ en _____ hoger beroep aangetekend blijkens op 6 maart 2018 ter griffie van de voormelde rechtbank afgelegde verklaringen, waarbij tegen dit vonnis telkens een onbeperkt hoger beroep werd ingesteld. Tevens werd door de lasthebber *ad hoc* van de beklaagde _____ en door de raadsman van de beklaagden _____ en _____ op diezelfde datum (6 maart 2018) en op diezelfde griffie een verzoekschrift met grieven ("*grievensformulier hoger beroep*") neergelegd waarin nauwkeurig werd bepaald welke grieven door deze respectievelijke beklaagden tegen het voormelde vonnis worden ingebracht.

Ook door het openbaar ministerie werd hoger beroep aangetekend tegen het voormelde vonnis, namelijk blijkens een op 8 maart 2018 ter griffie van de voormelde rechtbank afgelegde verklaring, waarbij dit hoger beroep werd gericht tegen de drie voormelde beklaagden, en waarbij vervolgens ook door het openbaar ministerie op diezelfde datum (8 maart 2018) en op diezelfde griffie drie onderscheiden verzoekschriften met grieven ("*grievensformulier hoger beroep*") werden neergelegd waarin voor elke beklaagde afzonderlijk nauwkeurig werd bepaald welke grieven tegen het voormelde vonnis worden ingebracht.

De hoger beroepen van de beklaagden en van het openbaar ministerie werden aldus tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en zijn ontvankelijk (artt. 203-204 Sv.).

2.2 De grievensformulieren werden alle opgesteld volgens het bij koninklijk besluit van 18 februari 2016 vastgestelde model, zoals van toepassing sinds dit model werd vervangen bij koninklijk besluit van 23 november 2017.

Blijkens zijn op 6 maart 2018 ter griffie neergelegde grievensformulier acht de lasthebber *ad hoc* van de beklaagde _____ zich gegriefd door het bestreden vonnis in zoverre daarin

werd geoordeeld over de procedure (met bijkomende specificering: “*verstrijken redelijke termijn*”), over de schuld, over de “*straf en/of maatregel*” (met bijkomende specificering van de door de eerste rechter opgelegde straf en de bijkomende veroordelingen, en met een beknopte opgave van de desbetreffende redenen), en over “*andere*” (met bijkomende specificering dat deze laatste grief betrekking heeft op de herstelmaatregel, de dwangsom en de uitvoerbaarheid bij voorraad, en dit eveneens met een beknopte opgave van de desbetreffende redenen).

Blijkens hun eveneens op 6 maart 2018 ter griffie neergelegde grievenformulier achten de beklagden en zich gegriefd door het bestreden vonnis in zoverre daarin werd geoordeeld over de procedure (met bijkomende specificering: “*verstrijken redelijke termijn*”), over de “*straf en/of maatregel*” (met bijkomende specificering van de door de eerste rechter opgelegde straf en de toepassing van de verzwarende omstandigheid, en met een beknopte opgave van de desbetreffende redenen), en over “*andere*” (met bijkomende specificering dat deze laatste grief betrekking heeft op de herstelmaatregel, de dwangsom en de uitvoerbaarheid bij voorraad, en dit eveneens met een beknopte opgave van de desbetreffende redenen).

Blijkens de drie op 8 maart 2018 ter griffie neergelegde grievenformulieren acht het openbaar ministerie zich louter gegriefd door het bestreden vonnis in zoverre daarin ten aanzien van de onderscheiden beklagden werd geoordeeld over de strafmaat, waarbij onder de rubriek “*andere*” telkens bijkomend werd vermeld dat ook een volgeroep werd ingesteld.

Op de rechtszitting van 1 maart 2019 verklaarde de lasthebber *ad hoc* van de beklagde afstand te doen van de grief omtrent de schuld. Op diezelfde rechtszitting verklaarde het openbaar ministerie dat er afstand werd gedaan van de grieven van de volgeroepen in zoverre die laatste geen betrekking hebben op de straf, zodat het openbaar ministerie ten aanzien van de drie beklagden slechts de desbetreffende grief omtrent de straftoemeting handhaaft voor het hof.

Van deze afstanden, die een beperking van de grieven impliceren, wordt er akte verleend zoals hierna bepaald.

Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 van het Wetboek van Strafvordering.

In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van het voormelde artikel 210 op te werpen.

2.3 Het hof stelt vast dat, door de beperking van de grieven ingevolge de voormelde grievenchriften en de voormelde afstanden van grieven, de thans aan het hof voorgelegde grieven geen (of minstens niet meer) betrekking hebben op:

- de beslissing waarbij de eerste beklagde schuldig werd bevonden aan het misdrijf, voorwerp van de enige telastlegging (met uitzondering van de door de eerste rechter bewezenverklarde verzwarende omstandigheid in hoofde van deze beklagde, waaromtrent wél een grief wordt aangevoerd);
- de beslissing waarbij de tweede beklagde schuldig werd bevonden aan het misdrijf, voorwerp van de enige telastlegging (met uitzondering van de door de eerste rechter bewezenverklarde verzwarende omstandigheid in hoofde van deze beklagde, waaromtrent wél een grief wordt aangevoerd);
- de beslissing waarbij de derde beklagde schuldig werd bevonden aan het misdrijf, voorwerp van de enige telastlegging (met inbegrip van de door de eerste rechter bewezenverklarde verzwarende omstandigheid in hoofde van deze beklagde);
- de beslissing waarbij de burgerlijke belangen ambtshalve werden aangehouden.

Blijkens hun grievenschrift achten de beklagden en zich behalve door de hen respectievelijk opgelegde straf ook gegriefd door de omstandigheid dat de eerste rechter de verzwarende omstandigheid in hun beider hoofde bewezen heeft verklaard. De omstandigheid dat deze grief werd geformuleerd onder de rubriek "*Straf en/of maatregel*", doet geen afbreuk aan de nauwkeurigheid van deze grief.

3.

De procedure werd regelmatig aanhangig gemaakt voor de eerste rechter door de op 3 augustus 2017 aan de eerste en de tweede beklagde en op 4 augustus 2017 aan de derde beklagde betekende dagvaarding. Deze dagvaarding, waarbij het bevel tot dagvaarding van 26 juli 2017 is gevoegd waarin de hoger aangehaalde telastlegging is vervat, werd op 18 augustus 2017 overgeschreven op het kantoor der hypotheek te onder het nummer (voorheen art. 6.2.1 VCRO; zie sinds 1 maart 2018 art. 6.3.1, §6 VCRO). De dagvaarding werd voorts ingeschreven in het gemeentelijk vergunningenregister van de stad [art. 5.1.2, §1, tweede lid, 9° VCRO].

4.

De eerste rechter stelde bij tussenvonnissen van 3 oktober 2017 een lasthebber *ad hoc* aan voor de derde beklagde

Op de rechtszitting van 2 januari 2018 vorderde het openbaar ministerie voor de eerste rechter dat aan elke beklagde een geldboete van 2.000,- EUR zou worden opgelegd, en dit gelet op de omstandigheid dat de dagvaarding voor elke beklagde moet worden aangevuld in die zin dat de feiten werden gepleegd met de verzwarende omstandigheid dat de feiten werden gepleegd in professioneel verband.

Bij vonnis van 6 februari 2018 heeft de eerste rechter geoordeeld zoals hoger aangehaald (zie hoger, randnr. 1.1). De eerste rechter beriep zich hierbij onder meer op de volgende motieven:

“STRAFRECHTELIJK

Feiten

4. De beklaagden zijn eigenaar van een gebouw gelegen te

Volgens het gewestplan "Gentse en kanaalzone" (Koninklijk Besluit van 14 september 1977) ligt het perceel in woongebied.

Volgens het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ligt het perceel in voor open en gekoppelde bebouwing, voor bouwvrije tuinen en in voor tuinen en bijgebouwen.

5. Op 2 april 2009 weigerde het college van burgemeester en schepenen aan de beklaagden een stedenbouwkundige vergunning te verlenen voor het bouwen van een meergezinswoning en autobergplaatsen. De aanvraag was immers in strijd met de bepalingen van het ruimtelijk uitvoeringsplan (afwijking op kroonlijst- en nokhoogte, 30% verharding in de voortuin werd overschreden) en met het algemeen bouwreglement (artikelen 23 en 24). Bovendien was het ontwerp niet in overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening (gemaximaliseerd volume en te weinig aandacht voor de groenaanleg in voor- en achtertuin).

Er werd een gewijzigde aanvraag ingediend. Op 10 september 2009 verleende het college van burgemeester en schepenen de stedenbouwkundige vergunning omdat onder andere de tuinzone, in tegenstelling tot de eerste plannen, wel grotendeels ingericht zou worden als gemeenschappelijke tuinzone. De ruimte-inname van de parkeerplaatsen met oprit werd in oppervlakte zo minimaal mogelijk gehouden en zou een grasdallenverharding krijgen, wat de integratie in de tuinzone ten goede kwam. De zone voor bouwvrije tuinen (voortuin) zou voor ongeveer 30% verhard worden in functie van 2 parkeerplaatsen voor de handelszaken en de oprit. De rest van de zone zou een groene voortuin worden.

Op 28 februari 2011 werd echter vastgesteld dat de stedenbouwkundige vergunning niet werd nageleefd. De voortuinstrook werd 90% verhard in plaats van circa 30%. De gemeenschappelijke groenzone/tuin werd aangelegd met betonstraatstenen en kiezelgrind. Terwijl volgens de plannen de oprit naar de parkeerplaatsen minimaal zou zijn en de verharding bovendien zou bestaan uit grasdallen. Het extensief groendak op de eerste verdieping werd aangelegd met terrastegels. Het terras is daardoor 5 meter breed in plaats van 2 meter breed.

Op 7 maart 2011 werden de eigenaars aangemaand om aanpassingswerken uit te voeren conform de vergunde bouwplannen.

Op 19 februari 2014 werd vastgesteld dat deze werken niet werden uitgevoerd. Er werd dan door de dienst bouw- en woontoezicht een proces-verbaal opgesteld wegens het niet naleven van de stedenbouwkundige vergunning van 10 september 2009.

6. Op 11 juni 2014 verklaarde de eerste beklaagde: 'Ik ben zaakvoerder van met maatschappelijke zetel gelegen te

Dit betreft een

patrimoniumvennootschap. De vennootschap heeft nog andere onroerende goederen in eigendom. In de statuten van kan u alles terugvinden. Alles is verhuurd. Voor de opbrengst hiervan verwijs ik eveneens door naar de statuten.

Het pand, gelegen is eigendom van de BVBA. Het betreft een volledige nieuwbouw van een meergezinswoning met op het gelijkvloers een handelsruimte.

De werken werden beëindigd een drietal jaren geleden. In die periode werd, zonder tussenkomst van een architect, de verharding aangelegd rondom het pand, meer bepaald de verharding van de voortuinstrook met meer dan 30%, de gemeenschappelijke groenzone/tuin (390 m²) is aangelegd met betonstraatstenen en kiezelgrind en het dak op de eerste verdieping is aangelegd met terrastegels waardoor het terras 5 meter breed is in plaats van 2 meter breed.

De verluchtingsbuizen en stabilisé ter hoogte van het achtererf werd aangebracht door uit en . De losse terrastegels op het terras van de eerste verdieping zijn mee geplaatst met de betegeling van het gebouw, door uit . De betonstraattegels werden geplaatst door uit . Ik weet niet of voormelde aannemers ervan op de hoogte waren dat er niet werd gewerkt volgens het goedgekeurde plan. Ik zal u de facturen terzake overmaken. De kiezelstenen bracht ik zelf aan.

Wat betreft de voortuinstruik kan ik u verklaren dat daar geen groenzone kan worden voorzien aangezien er zich op die plaats twee controleputten van de gescheiden riolering van het Stad zich daar bevinden.

Wat betreft het aanleggen van betonstraatstenen in de gemeenschappelijke groenzone/tuin is het zo dat wij de totaal toegelaten oppervlakte aan betonstraatstenen niet hebben overschreden. Het aanbrengen van kiezelstenen beschouwde ik als deel uitmakende van groenzone. Hoofdrede tot de keuze voor kiezelstenen is om de wateroverlast te vermijden. Rondom plaatsten wij sparren, klimop en buxus. Groen genoeg dus naar mijn mening.

Wat het groendak op de eerste verdieping betreft kan ik u verklaren dat er daar losse terrastegels werden gelegd, meer dan toegelaten. In bloempotten werden planten voorzien. Dit is de gemakkelijkste manier om alles te onderhouden.

Ik heb nog geen regularisatie aangevraagd. Mijn intentie is de beslissing af te wachten van de dienst RWO, rekening houdende met het feit dat het pand zich in een overstromingsgebied gelegen is. Naar mijn weten heb ik het nodige gedaan om wateroverlast te voorkomen. Over het volledige erf werden wateropvangputjes voorzien.

Naast het feit dat wij door het leggen van verluchtingsbuizen genoodzaakt waren om stabilisé te gieten achteraan het pand en om reden dat ik wateroverlast wilde vermijden, heb ik mij niet gehouden aan het goedgekeurde plan. De dienst Bouw- en Woontoezicht van welke reeds ter plaatse kwam, zag geen andere oplossing voor het waterprobleem.

Ik stel mij strafrechtelijk aansprakelijk. Burgerlijk is de vennootschap verantwoordelijk.'

7. Op 27 januari 2016 werd de eerste beklagde opnieuw verhoord en verklaarde: 'Ik word in kennis gesteld dat ik mijn intenties dien duidelijk te maken en dat er tot op heden geen regularisatieaanvraag werd ingediend. Dit klopt en wens dit te verduidelijken. Wij hebben voor de eerste keer in 2011 iets gehoord inzake de bouwovertradingen en daarna niets meer. We dachten dat alles in orde zou komen als we het op zijn beloop lieten.

In 2014 werden we echter opnieuw gecontacteerd inzake de overtradingen. Zowel ik als de aannemer werden verhoord inzake de bouwovertradingen waarna het opnieuw stil werd. Ik

dacht dat het verhoor het einde was van alle problematiek rond de overtredingen en stond verder niet stil bij eventuele verdere stappen.

Ik weet dat het in groenzone is gelegen doch wens te verduidelijken dat amper 250 meter verder een korfbalclub is gelegen. Deze club heeft 2 jaar geleden ook een nieuwbouw geplaatst en alles is verhard met kiezelstenen. Toen ik dit wist was ik vrij zeker dat ook het mijne in orde was...

Ik verneem nu echter dat ik het risico loop om gedagvaard te worden voor de correctionele rechtbank. Ik neem tevens kennis dat er naast de straf ook kan overgegaan worden tot gedwongen herstel gekoppeld aan een dwangsom.

Ik wens te verduidelijken dat ik zeker niet van slechte wil ben en dat er in de zeer nabije toekomst zal gestart worden met het regulariseren van het dak. Ik zal zo snel mogelijk de voortgang van de dakwerken melden aan uw diensten.'

Beoordeling

8. *De vaststellingen en de foto's in het dossier spreken voor zich. De telastleggingen worden niet betwist en zijn bewezen.*

De verzwarende omstandigheid is eveneens bewezen. De derde beklagde heeft onder meer als doel het verhandelen en oprichten van onroerende goederen.

9. *Krachtens artikel 5 Strafwetboek (Sw) is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.*

De gepleegde misdrijven hebben een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel of de waarneming van de belangen van de vennootschap of zijn voor haar rekening gepleegd.

Cumulatie in de vervolging van rechtspersonen en natuurlijke personen is mogelijk. Wanneer de geïdentificeerde natuurlijke persoon het misdrijf wetens en willens heeft gepleegd, dan kan hij samen met de rechtspersoon veroordeeld worden (art. 5, tweede lid, Sw.).

Uit het dossier blijkt dat de eerste en tweede beklagde de zaakvoerders zijn en de beslissingsmacht hadden in de derde beklagde.

Zij pleegden de misdrijven wetens en willens. Wetens in de zin dat zij konden weten dat zij een misdrijf pleegden, en willens, in de zin dat zij zich niet op een rechtvaardigingsgrond kunnen beroepen. De eerste en tweede beklagde kunnen dus samen met de rechtspersoon worden vervolgd en veroordeeld" (randnrs: 4-9 op het 5^e blad tot en met het 8^e blad van het beroepen vonnis).

5.

De feiten, voorwerp van de enige telastlegging, waren voorheen strafbaar op grond van de in de telastlegging aangehaalde bepalingen. Vanaf 1 maart 2018 tot op heden zijn die feiten strafbaar gebleven op grond van de artikelen 4.2.1 en 6.2.1 VCRO.

6.

De eerste rechter, tegen wiens beslissing in dit verband geen grieven worden ingebracht, verklaarde in hoofde van de derde beklagde de in artikel 6.1.1 (thans art. 6.2.1) VCRO bedoelde verzwarende omstandigheid bewezen, namelijk dat het misdrijf werd gepleegd door personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep.

Het maatschappelijk doel van de derde beklagde luidt, blijkens haar statuten, immers (onder meer) als volgt: *“Artikel 3. De vennootschap heeft tot doel: De aankoop, verkoop, ruiling, de oprichting, de afbraak, de heropbouw, de verandering, de tegeldemaking, het verkavelen, de uitbating, het beheer, het in huur nemen, de huur en de verpachting van alle bebouwde en onbebouwde onroerende goederen in oprichting, of in staat van afwerking, het coördineren en in het algemeen alle onroerende bewerkingen zowel in België als in het buitenland (...)”*.

De beklagden en kunnen niet worden gevolgd in hun verweer dat, daar zij *“in hoofdberoep”* slagers zijn, de voormelde verzwarende omstandigheid in hunnen hoofde niet van toepassing zou zijn. Uit het strafdossier blijkt immers dat de eerste beklagde en de tweede beklagde beiden de zaakvoerders zijn van de derde beklagde Volgens de eigen verklaringen van de eerste beklagde betreft het hier een patrimoniumvennootschap die ook nog andere onroerende goederen in eigendom heeft (stuk 31 van onderkapt 1 van het strafdossier), terwijl in de syntheseconclusie in hoger beroep van de beklagden en wordt gesteld dat behalve het onroerend goed dat het voorwerp uitmaakt van de enige telastlegging, de vennootschap ook nog eigenaar is van twee meergezinswoningen waarvan de desbetreffende appartementen worden verhuurd.

Als zaakvoerders van een patrimoniumvennootschap waarvan de hoofdactiviteit met name bestaat uit het verhandelen en beheren van onroerende goederen, dienen ook de beklagden en te worden beschouwd als personen die in de uitoefening van hun activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen en/of verhuren. De in artikel 6.1.1 (thans art. 6.2.1) VCRO bedoelde verzwarende omstandigheid is bijgevolg ook bewezen in hoofde van de eerste beklagde en van de tweede beklagde . Dat de vennootschap volgens de beklagden niet btw-plichtig is, is in deze context irrelevant. Evenmin wordt aan het bovenstaande afbreuk gedaan door het verweer van de beklagden dat de vennootschap niet als een professionele projectontwikkelaar kan worden beschouwd die dagelijks bedrijvig is met *“stedenbouwkundige projecten”* en dat de vennootschap de laatste jaren slechts één opbrengsteigendom heeft aangekocht en één opbrengsteigendom zelf heeft opgericht.

7.

De beklagden stellen dat er sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn waardoor volgens hen bij toepassing van artikel 21ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering een veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring dient te worden uitgesproken.

In strafzaken heeft het vereiste van de redelijke termijn tot doel te vermijden dat de beklagde al te lang in onzekerheid verkeert over de uitkomst van de strafvervolgning. Een berechting binnen een redelijke termijn en “zonder onredelijke vertraging” houdt dan ook een fundamenteel recht in van de beklagde (zie art. 6.1 EVRM, zijnde het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; art. 14.3.c IVBPR, zijnde het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten).

Het aanvangspunt voor de berekening van de redelijke termijn zoals bedoeld in art. 6.1 EVRM is het tijdstip waarop een persoon het voorwerp uitmaakt van een beschuldiging, dit is vanaf het ogenblik dat hij in verdenking is gesteld of door kennisname van enige andere daad van het opsporingsonderzoek of gerechtelijk onderzoek onder de dreiging van een strafvervolgning leeft, waardoor hij verplicht is bepaalde maatregelen te nemen om zich te verdedigen tegen die beschuldiging.

Uit het proces-verbaal van vaststelling van 19 februari 2014 van de controleur van de afdeling bouw- en woontoezicht van de stad [redacted] blijkt dat reeds op 28 februari 2011 werd vastgesteld dat de stedenbouwkundige vergunning van 10 september 2009 niet werd nageleefd, en dat “de eigenaar” – waarmee duidelijk de derde beklagde wordt bedoeld, waarvan de eerste beklagde [redacted] en de tweede beklagde [redacted] de zaakvoerders zijn – op 7 maart 2011 werd aangemaand om de werken aan te passen conform de vergunde plannen (zie stuk 2 van onderkaft 1 van het strafdossier). Ook uit de verklaring van de eerste beklagde [redacted] blijkt dat hij reeds in de loop van 2011 voor het eerst op de hoogte werd gebracht van de bouw misdrijven (zie stuk 63 van onderkaft 1 van het strafdossier).

Evenwel werd pas op 19 februari 2014 het voormelde nieuwe proces-verbaal van vaststelling opgesteld. Het onderzoek kende sindsdien een normaal verloop, waarbij aan de beklagden een voldoende ruime periode werd gelaten om de toestand te regulariseren.

Uiteindelijk werd de zaak in augustus 2017 aanhangig gemaakt bij de rechter ten gronde in eerste aanleg, die bij tussenvonnis van 3 oktober 2017 een lasthebber *ad hoc* over de derde beklagde heeft aangesteld en op 6 februari 2018 het thans beroepen vonnis heeft geveld.

Naar aanleiding van de tegen dit laatste vonnis aangetekende hoger beroepen werd de zaak vervolgens opgeroepen voor het hof op de rechtszitting van 5 oktober 2018, waarop, op vraag van de raadsman van de eerste en de tweede beklagde, conclusietermijnen werden

vastgelegd en de rechtsdag werd bepaald op de rechtzitting van 1 maart 2019, waarop de zaak werd behandeld en in beraad werd genomen, waarna het voorliggende arrest op heden wordt gewezen.

Hoewel de zaak bij de behandeling ten gronde, zowel in eerste aanleg als in hoger beroep, geen onredelijke vertraging heeft opgelopen, valt het naar het oordeel van het hof niet te verantwoorden dat er eerst in augustus 2017 werd overgegaan tot dagvaarding van de beklaagden voor de correctionele rechtbank. Er ligt immers geen, laat staan een aanvaardbare, verklaring voor van het feit waarom een relatief eenvoudig stedenbouwmisdrijf dat reeds eind februari 2011 werd vastgesteld, pas meer dan zes jaar later voor de rechter ten gronde wordt gebracht. De omstandigheid dat aan de beklaagden een ruimte periode werd gegund om de toestand te regulariseren, doet hieraan geen afbreuk, evenmin als de vaststelling dat er geen sprake is van een onredelijke vertraging in het onderzoek in de periode van februari 2014 tot augustus 2017.

Sinds eind februari 2011 is er inmiddels al meer dan acht jaar verstreken, zonder dat dit tijdsverloop aan de beklaagden kan worden toegeschreven.

Aldus is er inderdaad sprake van een overschrijding van de redelijke termijn. Bijgevolg hebben de beklaagden krachtens artikel 13 EVRM recht op een daadwerkelijke rechtshulp voor het hof, dat een passend rechtsherstel moet bieden.

De aard van de bewezen verklaarde telastleggingen en de feitelijke omstandigheden waarin de desbetreffende misdrijven werden gepleegd, brengen naar het oordeel van het hof evenwel mee dat, niettegenstaande de overschrijding van de redelijke termijn, niet alleen de vaststelling van de schuld in hoofde van de beklaagden nog noodzakelijk is maar dat tevens een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord blijft in hoofde van de eerste, de tweede en de derde beklaagde. De vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn is dan ook niet dermate extreem dat een eenvoudige schuldigverklaring in dezen zou volstaan.

Het hof is van oordeel dat de schade ingevolge het onredelijk lang uitblijven van een einduitspraak passend en voldoende wordt hersteld zoals hierna nader gespecificeerd.

8.

Bij de straftoemeting houdt het hof rekening met de omstandigheid dat de beklaagden de voorschriften van de hen verleende stedenbouwkundige vergunning van 10 september 2009 moedwillig en te kwader trouw hebben geschonden door in strijd met die vergunning werken uit te voeren waarvan zij heel goed wisten dat deze op het ogenblik van de uitvoering ervan niet waren vergund. Dat zij nadien bepaalde aanpassingswerken hebben uitgevoerd teneinde bepaalde onvergund uitgevoerde werken te conformeren aan de vergunde plannen, evenals het feit dat het college van burgemeester en schepenen van de stad de derde beklaagde op 2 augustus 2018 een omgevingsvergunning heeft verleend waarbij bepaalde werken werden geregulariseerd mits er bepaalde voorwaarden worden

nageleefd (zij het dat met name de uitbreiding van het dakterras wordt uitgesloten), doen hieraan geen afbreuk, ook al kan er in het voordeel van de beklagden wel rekening worden gehouden met het gegeven dat de toestand finaal werd geregulariseerd.

De drie beklagden hebben allen het eigen belang boven het algemeen belang van de goede ruimtelijke ordening gesteld, en stellen ten onrechte dat de feiten slechts een beperkte ernst zouden vertonen. Het verweer van de eerste en de tweede beklagde als zouden zij “*geen of nauwelijks*” voordeel hebben gehaald uit het misdrijf, dat zij tegemoet trachten te komen aan de heersende parkeernood, dat er in het recente verleden in de onmiddellijke nabijheid ook verhardingen werden aangelegd en dat zij geen derden hebben benadeeld, doet – in zoverre al vaststaand – aan het bovenstaande geen afbreuk.

In weerwil van het verweer van de beklagden is het hof bovendien van oordeel dat er geen sprake is van verzachtende omstandigheden – zij het dat het hof herhaalt dat de omstandigheid dat de toestand thans werd geregulariseerd, ten gunste van de beklagden mee in aanmerking wordt genomen bij de straftoemeting. Tevens houdt het hof rekening met het relatief gunstige strafverleden van de eerste beklagde (die op twee verkeersgerelateerde veroordelingen door de politierechtbank na nog niet werd veroordeeld) en met het nog blanco strafverleden van de tweede en de derde beklagde.

Voorts is het hof van oordeel dat, in weerwil van de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn, er niet kan worden ingegaan op het verzoek van de drie beklagden om hen – of een van hen – de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling toe te kennen. Immers zou een dergelijke gunst voor geen van de drie beklagden een voldoende krachtig signaal inhouden dat hen de ernst van de gepleegde feiten zou doen beseffen. Bovendien is de hierna in hoofde van elke beklagde bepaalde effectieve geldboete naar het oordeel van het hof absoluut noodzakelijk om de beklagden ertoe aan te zetten zich in de toekomst strikt te houden aan de voorschriften die strekken tot het vrijwaren van een goede ruimtelijke ordening. Er blijkt ook nergens uit dat een bestraffing nadelig kan zijn voor de reclassering of resocialisering van een van de drie beklagden.

Hoewel het hof van oordeel is dat de eerste rechter, in het licht van de voormelde overwegingen, in beginsel een aangepaste geldboete heeft opgelegd aan elk van de drie beklagden (zie hoger, randnr. 1.1), dient rekening te worden gehouden met de overschrijding van de redelijke termijn (zie hoger, randnr. 7). Het hof is in dit verband van oordeel dat de schade ingevolge het onredelijk lang uitblijven van een einduitspraak passend en voldoende wordt hersteld door de bestraffing die zou zijn opgelegd indien de redelijke termijn niet was overschreden, namelijk de respectievelijk door de eerste rechter aan elke onderscheiden beklagde opgelegde geldboete, te milderen zoals hierna bepaald, zijnde een geldboete beneden de wettelijke minimumstraf. Aan deze geldboetes kan naar het oordeel van het hof niet de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging worden gekoppeld, daar slechts de hierna in hoofde van elke beklagde bepaalde effectieve geldboete de onderscheiden beklagden zal weerhouden van recidive.

Het in hoofde van elke beklaagde bewezenverklaarde misdrijf werd gepleegd in de periode van 1 september 2010 tot 28 februari 2011, dit is dus na 29 februari 2004 maar vóór 1 januari 2012, zodat elke geldboete met 45 opdecimen moet worden verhoogd.

De hierna in hoofde van de eerste beklaagde en in hoofde van de tweede beklaagde bepaalde vervangende gevangenisstraf strekt ertoe om in een voldoende effectieve vervangende straf te voorzien mocht de geldboete niet worden betaald door deze beklaagden.

9.

De beklaagden zijn hoofdelijk gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de in hunnen hoofde bewezenverklaarde telastlegging.

De beklaagden dienen ook, als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf, elk te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage van 25,- EUR tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, dient thans vermeerderd te worden met 70 opdecimen tot telkens 200,- EUR, en dit ongeacht de datum van de bewezenverklaarde feiten.

Tevens zijn de beklaagden elk gehouden tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop der strafprocedure, die thans, na indexatie, 53,58 EUR bedraagt (zie art. 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door art. 1 van het koninklijk besluit van 13 november 2012, *BS* 29 november 2012; omzendbrief 131/5 van 25 september 2018, *BS* 4 oktober 2018), alsook tot de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die thans 20,- EUR bedraagt (art. 4, §3 en art. 5 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand).

10.

Op 19 februari 2019 stelde de controleur van de afdeling bouw- en woontoezicht van de stad Gent vast dat de werken die nog nodig waren om de toestand te regulariseren, inmiddels werd uitgevoerd (zie stuk 11 van de namens de eerste en de tweede beklaagde neergelegde stukkenbundel).

Mede gelet op de verleende omgevingsvergunning van 2 augustus 2018 (stuk 6 van de namens de eerste en de tweede beklaagde neergelegde stukkenbundel), stelt het hof dan ook vast dat de herstellvordering thans zonder voorwerp is geworden, wat als zodanig overigens ook werd bevestigd door de raadsman van de eiser tot herstel bij schrijven van 26 februari 2019 (stuk 12 van het procedurebundel in hoger beroep).

OP DEZE GRONDEN,

het hof, recht doende bij verstek ten aanzien van de eiser tot herstel en op tegenspraak voor het overige,

Gelet op de hoger aangehaalde bepalingen, met inbegrip van de in de enige telastlegging vermelde artikelen, alsook op:

- artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- de artikelen 5, 38, 39, 40, 41, 41*bis*, 50 en 66 van het Strafwetboek,
- artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten,
- artikel 2 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro,
- artikel 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
- artikel 21*ter* van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering,
- de artikelen 162, 190, 194 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,

Verklaart de hoger beroepen tegen het vonnis van 6 februari 2018 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent ontvankelijk;

Verleent akte aan de lasthebber *ad hoc* van de beklagde van de afstand van de door hem in het grievenformulier aangevoerde grief met betrekking tot de schuld;

Verleent akte aan het openbaar ministerie van de gedane afstand van de grieven van de volgberoepen ten aanzien van de beklagden en in zoverre die volgberoepen geen betrekking hebben op de straftoemeting ten aanzien van deze beklagden;

Stelt vast dat het op grond van het ingevolge de grievenformulieren en de afstanden van de grieven in hoger beroep op deze punten niet bestreden vonnis van 6 februari 2018 definitief vaststaat dat:

- de eerste beklagde schuldig is aan het misdrijf, voorwerp van de enige telastlegging, met uitzondering van de door de eerste rechter bewezenverklaarde verzwarende omstandigheid;
- de tweede beklagde schuldig is aan het misdrijf, voorwerp van de enige telastlegging, met uitzondering van de door de eerste rechter bewezenverklaarde verzwarende omstandigheid;
- de derde beklagde schuldig is aan het misdrijf, voorwerp van de enige telastlegging, met inbegrip van de door de eerste rechter bewezenverklaarde verzwarende omstandigheid in hoofde van de derde beklagde ;
- de burgerlijke belangen door de eerste rechter ambtshalve worden aangehouden

En opnieuw ten gronde beslissend binnen de grenzen van de aangevoerde en gehandhaafde grieven:

Op strafgebied

Zegt voor recht dat de in artikel 6.1.1 (thans art. 6.2.1) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bedoelde verzwarende omstandigheid bewezen is in hoofde van de eerste beklaagde en in hoofde van de tweede beklaagde namelijk dat het misdrijf werd gepleegd door personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep;

Veroordeelt de eerste beklaagde uit hoofde van de bewezenverklaarde telastlegging zoals hoger omschreven tot een geldboete van 1.000,- EUR, te verhogen met 45 opdecimen en aldus gebracht op 5.500,- EUR;

Zegt dat bij gebrek aan betaling binnen de wettelijke termijn de aan de eerste beklaagde opgelegde geldboete vervangen zal kunnen worden door een vervangende gevangenisstraf van een maand;

Veroordeelt de tweede beklaagde uit hoofde van de bewezenverklaarde telastlegging zoals hoger omschreven tot een geldboete van 1.000,- EUR, te verhogen met 45 opdecimen en aldus gebracht op 5.500,- EUR;

Zegt dat bij gebrek aan betaling binnen de wettelijke termijn de aan de tweede beklaagde opgelegde geldboete vervangen zal kunnen worden door een vervangende gevangenisstraf van een maand;

Veroordeelt de derde beklaagde uit hoofde van de bewezenverklaarde telastlegging zoals hoger omschreven tot een geldboete van 1.000,- EUR, te verhogen met 45 opdecimen en aldus gebracht op 5.500,- EUR;

Legt de eerste beklaagde de tweede beklaagde en de derde beklaagde elk de verplichting op een bedrag van 25,- EUR, vermeerderd met 70 opdecimen en aldus gebracht op telkens 200,- EUR te betalen als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

Legt de eerste beklaagde de tweede beklaagde en de derde beklaagde elk de verplichting op een bedrag van 53,58 EUR te betalen als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

Veroordeelt de eerste beklaagde de tweede beklaagde en de derde beklaagde elk tot een bijdrage van 20,- EUR ten behoeve van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

Veroordeelt de eerste beklagde , de tweede beklagde
en de derde beklagde hoofdelijk tot de kosten gevallen in eerste
aanleg aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 306,72 EUR, en veroordeelt hen
tevens hoofdelijk tot de kosten gevallen in hoger beroep aan de zijde van het openbaar
ministerie, begroot op 228,37 EUR;

Wat het gevorderde herstel betreft

Stelt vast dat de herstellvordering zonder voorwerp is geworden.

Kosten eerste aanleg: € 306,72

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 51,00
Afschriften akten HB:	€ 9,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 70,00
Dagv. 1e en 2e beklagde:	€ 25,87
Dagv. 3e beklagde:	€ 25,87
Dagv. BP:	€ 25,87

€ 207,61

+ 10 %: € 20,76

Totaal: € 228,37

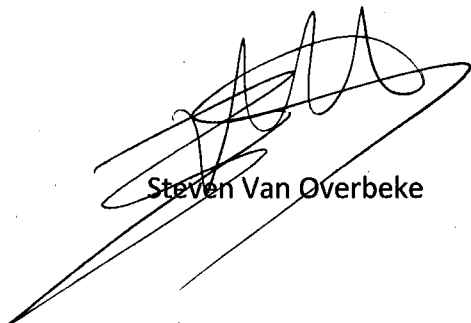
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer Bart Meganck, als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer Steven Van Overbeke en plaatsvervangend magistraat Emiel Teirlinck, en in openbare rechtszitting van **5 april 2019** uitgesproken door raadsheer – wnd. kamervoorzitter Bart Meganck, in aanwezigheid van Johanna Erard, advocaat-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

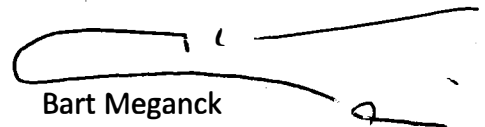
Leentje Mouton

Emiel Teirlinck

Steven Van Overbeke

Bart Meganck

